

{datsopic id=256 align=left}Rabat'ta demirde kalacak yer yok. Gelen tekneler marinaya gitmek zorundalar. Biz de Bouregreg adlı marinaya bağlandık. Burası nehrin içinde, eskiden bataklık olan bir sahanın üzerine kurulmuş bir marina. Daha çok yeni, açılalı henüz birkaç ay olmuş. Google'ın dünya haritasında yakın planla bakıldığında, yüzer iskelelere kadar birçok ayrıntı görülüyor.

Niyetimiz birkaç gün kalıp yola devam etmektir. Ancak burada beklemediğimiz bir engelle karşılaştık. İçeri girdik ama bir türlü çıkmıyoruz. Uzaklar II Rabat'ta bir nevi hapis kaldı diyebiliriz! Yola çıkmamızı engelleyen şey dalgalar. Açık denizde olsak Uzaklar'ın üzerinden Yunus gibi kayıp gideceği dalgalar, burada bize beklemediğimiz bir oyun oynadı. Aslında sorun dalgalardan ziyade limanın yapısı. Fas'ın Atlantik sahilindeki limanların çoğu gibi, burası da okyanusa dökülen bir nehrin ağzına kurulmuş. Yaklaşık 200 metre genişliğindeki girişi bu dalgalardan koruyacak bir mendirek yok. Açık denizden gelen dalgalar liman ağzında kırılıyorlar. Rüzgâr karadan esse, ya da hiç esmese dahi Atlantik'in sonu gelmez soluğanları sürekli içeriye doğru işliyorlar.

Yaz aylarında deniz herhalde daha sakin oluyordur. Ancak kışın Kuzey Atlantik'te hüküm süren fırtınaların ölü denizleri buralara kadar ulaşıyor. Nehrin ağzında suyun derinliği 5 metre civarında. Açık denizden gelen ölü dalgalar sığ suya ulaştıkça, uykusundan uyanan canavarlara dönüşüyorlar. Ağzından köpükler saçan ejderler gibi birbiri peşi sıra nehrin içine doğru kırılıyorlar. Her gün yürüyerek liman girişine bakan bir tepeye çıkıyor, bu kükreyen canavarları seyrediyoruz. İnsan seyrederken bile ürperiyor. Düşünüyorum da, onların arasından geçip açık denize ulaşmak imkânsız bir şey. Böyle bir teşebbüste bulunmak herhalde intihara teşebbüs gibi olur. Allah korusun, tekneyi kaptıkları gibi sığılıkların üzerine savururlar. İnsan neye uğradığını bile anlayamaz. Sefere çıkmak için eskiden uygun rüzgâr beklerdik. Burada ise hem rüzgârın, hem soluğanın uygun olması gerekiyor, hem de aynı anda.

{datsopic id=255 align=left}Marinada yola çıkmayı bekleyen Hollandalı bir çift daha var. Onlar da her gün gidip, liman girişini seyrediyorlar. Ma yelkenlisi de burada. Ancak onların acelesi yok. Çünkü Mehmet'in oğlu yarıyıl tatili için buraya gelecek. Onun gelmesini bekliyorlar. Buranın böyle bir yer olduğunu bilseydik girer miydik bilmiyorum. Geldiğimiz gün de soluğan vardı ama dalgalar kırılmıyordu. Marinanın yolladığı kılavuz botunun refakatinde içeri girmiştik. Gene de tekne ölü denizlerin üzerinden kayıyordu, epey heyecanlanmıştım.

Birkaç gün önce aldığımız bir haber bizi çok üzdü. 15 mil kuzeyimizdeki Mehdiya/Kenitra limanına girmeye çalışan Taube adlı tekne, bu kırılan dalgalar yüzünden alabora olmuş. Mürettebattan sadece 19 yaşındaki Alman asıllı bir kız karaya çıkabilmiş. Diğer altı kişi ise kayıp, yani bir başka deyişle ölü. Böyle acı olaylar hakkında yorum yapma hakkını hiçbir zaman kendimde bulmam. Ölen kişilere saygısızlık gibi gelir. Fakat bu sefer içimden, keşke gece vakti böylesine biçimsiz bir yere girmeye teşebbüs etmeselerdi, diye geçirdim. Kader işte...

